

Яркі акцэнт

ВОБРАЗ АД ПРЫРОДЫ,

ці Пацалаваная восеньскім сонцам

У нашым жыцці нярэдка здараюцца пахмурныя дні з зацягнутым аблюкам і небам, бясконцым капаннем дажджу і рэзкімі парывамі ветру. Нехта ные з такой нагоды, хтосьці спрабуе ўбачыць «крыху сонца ў халоднай вадзе», а іншы ЗАЎСЁДЫ нясе гэта сонца ў сабе, а дакладней — у сваіх валасах. Як жыхарка Камянца Юлія ЮРЧУК, якой пашчасціла нарадзіцца вогненна-рыжай.

самога нарадзілася дачка з «вогненнымі» валасамі. Так яму і трэба! (Смяецца.) Жартую, вядома.

Ёсць у суразмоўніцы і верны спадарожнік усіх «рыжыкаў» — рабацінне. Зімой яно знікае, а вясной, варта толькі некалькі дзён пабыць на сонцы, — калі ласка, тут як тут! Вывесці яго Юлія ніколі не спрабавала, бо ведае, што рабацінкі — да твару, добра выглядаюць разам з рыжымі вейкамі і брывамі. Жадання пераўвасобіцца ў бландзінку ці брунетку ў нашай герайні таксама ніколі не ўзнікала. Некалькі разоў думала дадаць у прычоску чорнага колеру, але не расшылася.

Навакольнае заўсёды вельмі прыязна рэагуюць на яркія валасы, пытаюцца: ці натуральныя, або, наадварот, дзе і як фарбавалася. Цікавіліся гэтым нават у цырульні. Думкі адмовіцца ад доўгай доўгай касы на карысць моднай кароткай стрыжкі ў Юліі ніколі не было. Неяк паспрабавала, але не спадабалася. Больш ніякіх эксперыментаў! Акрамя таго, муж забараняе.

Калі пытаюся аб падборы гардэроба, Юлія зазначае, што яе валасы яркія самі па сабе, таму ў адзенні аддае перавагу пастэльным адценням: светлым ружоваму, зялёнаму, сіняму. Не любіць вылучацца і наўрад ці калі пойдзе некуды ў чырвоным, не любіць чорны і шэры колеры, бо яны сумныя і змрочныя. А яшчэ ў Юліі ёсць мара — изумрудная сукенка!

Старэйшая дачка Юрчукоў, дарэчы, пайшла колерам валасоў у тату, а вось малодшая маленькія сыночкі-двайняты пакуль русыя з невялікай рыжынкай.

У вольны час, калі ён выпадае, шматдзетная маці ахвотна гатуе, асабліва — тарты. Акрамя таго, завочна атрымлівае вышэйшую адукацыю ў Брэсцкім дзяржаўным універсітэце імя А. С. Пушкіна, каб стаць сацыяльным педагогам. Прага ведаў ды неабходнасць у ста-сунках з новымі людзьмі зноў прывялі Юлію ў студэнцкую аўдыторыю.

Напрыканцы цікаляцца любімай парой года маёй рыжай герайні і чую лагічнае: восень. Хто б сумняваўся! Ды і дзень нараджэння ў яе — у верасні. Восеньскае сонца... А ў вас ёсць сваё хатняе сонейка?

Настасся НАРЭЙКА.

Нішто сабе!

КАМПЛІМЕНТ ДЛЯ ТАКСІСТА

І за, і не толькі за «прыгожыя вочкі»

Яе стаж за рулём — больш за дзесяць гадоў, а сямейнае прадпрыемства, дзе Наталля ГАПЕЕНКА саўладальніца, — служба таксі «Дэльфін» — працуе ўжо больш за восем. За гэтыя доўгія працяглы тэрмін у жанчыны за плячыма не адзін дзясяткі тысяч кіламетраў, але ні адной сур'ёзнай аварыі. А ў асабістай скарбонцы — мноства цікавых людскіх гісторый. Мая суразмоўніца — адзіная ў Смалявічах і раёне кіроўца таксі жаночага полу.

Прызнаецца, што нават і не падазрвала, што лёс прывядзе ў гэтую сферу. Па адукацыі Наталля — кухар, некаторы час працавала па спецыяльнасці. Даводзілася быць і прадаўцом. Падчас навучання ў аўташколе адзін з інструктараў сказаў, што з яе атрымаецца добры кіроўца.

— Быццам бы напаро-чыў, — смяецца Наталля.

Зараз у Смалявічах ужо ніхто не здзіўляецца, калі бачыць за рулём таксі маладую прывабную жанчыну. Пастаянныя кліенты спакойна давяраюць ёй сваіх дзетак, а дзяўчаты-пасажыры адчуваюць сябе ў большай бяспецы, чым з кіроўцамі-мужчынамі. Прадстаўнікі ж моцнай паловы чалавечтва раз-пораз робяць кампліменты адносна яе вадзіцельскіх навыкаў, а маладзейшыя з іх яшчэ і з захапленнем распытваюць пра нюансы работы.

— Яна ўвогуле не самая спакойная... Што ўжо казаць пра кіроўцу-жанчыну! Як вы выходзіце са складаных сітуацый? Не бывае страшна? — пытаюся я.

— Дыспетчарам ужо пры заказе таксі часта зразумела, што гэта будзе за паездка, што за людзі тэлефануюць... І на патэнцыяльна небяспечныя выклікі мяне не накіроўваюць. У самым крайнім выпадку ўжо на

месцы я магу адмовіцца ад паездкі і папрасіць дыспетчара накіраваць да кліентаў іншую машыну, — адказвае Наталля. — На шчасце, за ўвесь час працы ў мяне амаль не было канфліктных сітуацый з пасажырамі. Калі кліент паводзіць сябе агрэсіўна, раблю

лі ў аўтамабіль яшчэ не было навігатораў і магчымасці выйсці ў інтэрнэт, я паехала на выклік у Мінск і... заблукала. Намагаючыся знайсці патрэбны адрас, праехала шмат лішніх кіламетраў, у машыне скончыўся бензін. Стаяла на ўзбочыне, намагалася знайсці выйсце

ўсё, каб заспакоіць яго. Жадае пагаварыць — з задавальненнем падтрымаю размову. Увогуле, маё жыццёвае крэда — ставіцца да людзей так, як хацела б, каб ставіліся да мяне. Гэта ў значнай ступені дапамагае працаваць. Мяркую, што пасажыры адчуваюць мой добразычлівы настрой і ў іх знікае ўсякае жаданне канфліктаваць.

Суразмоўніца прызнаецца, што нярэдка адчувае падтрымку з боку кіроўцаў-мужчын і прадстаўнікоў Дзяржаўтайнспекцыі.

— Аднойчы, у самым пачатку маёй работы, ка-

са становішча. І ў гэты момант да мяне пад'ехалі супрацоўнікі ДАІ. Даведаўшыся аб праблеме, адразу ж з'ездзілі на найбліжэйшую АЗС, набылі каністру бензіну і заправілі маю машыну. Прайшло шмат часу, а я дагэтуль удзячная тым людзям.

Зараз Наталля Гапеева не так часта выезджае ў рэйсы. Бо яна — жонка, маці траіх дзяцей, гаспадыня... І ўсе будзённыя клопаты яе, як і ўсякую жанчыну, не абыходзяць.

Паліна ПРАКАПЕНЯ,
студэнтка I курса
факультэта
журналістыкі БДУ.

Калі з тэхнікай на «ты»...

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Сёлета юнак скончыў Смілавіцкі сельскагаспадарчы ліцэй. Менавіта там не адзін год яго мэтанакіравана рыхтавалі да ўдзелу ў рэспубліканскім конкурсе WorldSkills Belarus вопытныя спецыялісты. Сярод іх — майстры вытворчага навучання Васіль Кучук, Арцём Крывапуст і дырэктар ліцэя Юрый Корсік. З першага курса Павел удзельнічаў ва ўнутраных спаборніцтвах у ліцэі, два гады запар займаў першыя месцы. На трэці трапіў на абласны этап, а з яго, нарэшце, на рэспубліканскі. Ён праходзіў у Мінску, у будынку Футбольнага манежа, а таксама побач з ім, на адкрытым паветры. У спаборніцтвах удзельнічала больш за 300 чалавек у 37 кампэтэнцыях: у галінах будаўніцтва, інжынерных тэхналогій, лагістыкі, інфармацыйных тэхналогій, сацыяльных паслуг і нават моды.

— Падрыхтоўка да конкурсу была цяжкай, — расказвае Павел. —

З ліцэйскім майстрам вытворчага навучання Васілём Кучуком.

Тым больш акурата ў той час у мяне была вытворчая практыка ў РСУП «Пятровічы». Ранкам заводзіў трактар і працаваў на ферме, днём — трэніраваўся, вечарам — зноў ехаў на работу. Зразумела, стамляўся, але ўсё ж вытрымаў...

І не проста вытрымаў, а перамог з максімальна магчымай колькасцю балаў — сто! Ацэнка выка-

нання Паўлам заданню — дакладная і аб'ектыўная. Яе давалі восем незалежных суддзяў, а балы падлічвала ананімная аўтаматычная сістэма. Ды і самі заданні — не дзіцячыя. Тут аднаго майстэрства не хапала. Дапамагалі засяроджана-сць, увага да дробязяў.

— На конкурсе былі тры модулі, — тлумачыць Павел. — Рэгулі-

роўка газаразмеркавальнага механізма рухавіка, зборка навясной прылады трактара і навешванне ды рэгуліроўка плуга, рэгуліроўка фарсункі. На выкананне кожнага модуля нам давалі гадзіну. За гэты час трэба было шмат чаго паспець. Напрыклад, адрэгуляваць навясную ўстаноўку трактара, праверыць ціск у шынах, прычапіць плуг... Галоўнае, пастаянна кантраляваць, каб усё дакладна працавала. Балы давалі не толькі за колькасць выкананых заданняў, але і за акуратнасць.

Цяпер у Паўла Хмяльніцкага ёсць шанец прадстаўляць зборную Беларусі на міжнародным конкурсе WorldSkills (яго яшчэ называюць «Алімпіяда рабочых рук»). Адбудзецца ён у 2019 годзе ў расійскай Казані. Аднак паездзе туды Павел пры ўмове, што яго кампетэнцыю ўключыць у спаборніцтва.

З ліцэя Павел выйшаў шматпрофільным спецыялістам: трактарыст-машыніст, машыніст экскаватара, кіроўца грузавога аўтамабіля, слесар па рамонце дарожна-будаўнічых машын і трактароў.

WorldSkills — гэта рух, які аб'ядноўвае больш за 70 краін. Мэта і місія асацыяцыі WorldSkills International з'яўляецца павышэнне статусу і стандартаў прафесійнай падрыхтоўкі і кваліфікацыі, папулярызацыя рабочых прафесій праз правядзенне міжнародных спаборніцтваў ва ўсім свеце. Беларусь афіцыйна стала 68-м членам асацыяцыі ў студзені 2014 года.

Але каб удасканаліць атрыманыя веды і навыкі, сёлета ён паступіў у аграрны ўніверсітэт.

— Тут мне будзе няцяжка, — мяркуе юнак. — Навучанне, канешне, адрозніваецца ад ліцэйскага, але прадметы амаль адны і тыя ж. Хоць ва ўніверсітэце пачынаюцца вышэйшая матэматыка, фізіка, начартальная геаметрыя.

Павел хоча скончыць універсітэт паспяхова. Для гэтага ў яго ёсць усе шанцы — хлопец старанны, звыклы да карпатлівай працы. Ды і аднакі, думае ён, будучы толькі станоўчы.

Юлія АДАМОВІЧ,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі БДУ.